

[Justitsministeren]

keltsagerne og deres tendens til for nogles vedkommende ofte at komme i aviserne. Jeg er meget enig med fru Birthe Rønn Hornbech i, at Folketinget og folketingsmedlemmer bør være loyale over for de afgørelser, der træffes, og at det er af stor betydning for administrationen og for, at der kan være en lige linje i den administration, der foretages, at den ikke til stadighed bliver udsat for netop en fremhævelse af enkeltsager, det, at man trækker én sag frem, og så er der pludselig en gruppe politikere – ingen nævnt, ingen glemt – som gør sig gældende i forbindelse med en bestemt sag. Jeg kunne se, at selv hr. Tom Behnke rettede ryggen, da jeg nævnte det. Men som sagt: Ingen nævnt, ingen glemt. Jeg er helt enig i fru Birthe Rønn Hornbechs synspunkter.

Fru Pernille Frahm var ligesom fru Elisabeth Arnold tidligere på dagen inde på, at de savnede, at der var taget højde for EF-dimensionen. Lad mig hertil sige, at der på EF-området er sket en hel del i relation til udlændingepolitik, asyllovgivning, igennem de senere år. Må jeg minde om vedtagelsen af asylkonventionen, som Danmark har underskrevet og ratificeret, og de andre lande er i gang med en ratifikationsprocedure. Så er der grænsekontrolkonventionen, som regulerer kontrollen ved den ydre grænse, og som stort set er færdigforhandlet, men hvor der endnu ikke er åbnet for underskrift. I det nye unionstraktatudkast indgår der som en del af søjle 3 – det retlige samarbejde – et tættere samarbejde og en Fællesskabsregulering for så vidt angår asylpolitikken.

Men det er noget, som formentlig ikke udvikler sig lige fra den ene dag til den anden. Vi taler jo om regelsæt, det er også fremgået af en del af det materiale, jeg har oversendt til Retsudvalget i tidens løb. Her taler vi unægtelig om en meget forskelligartet lovregulering af administrativ praksis i de europæiske lande. Det er altså en proces, der nu går i gang, og som hviler på mellemstatsligt samarbejde, det vil sige, at der skal være enighed mellem landene. Jeg tror ikke, det var fru Pernille Frahms holdninger til EF-samarbejdet, jeg tror heller ikke, det var det, der lå i bemærkningen, men jeg mener ikke, at det kan bruges som et argument imod, at vi selv søger frem til en ændring af vores egen udlændingelov, som vi jo så selvfølgelig vil lægge til grund i det samarbejde, vi skal have i EF på feltet.

Fru Pernille Frahm gav også udtryk for et andet synspunkt i forbindelse med forsørgelseskravene, nemlig at det kan være vanskeligt at stille krav om forsørgelse, der rækker mange år ud i fremtiden. Det er rigtigt, der vil selvfølgelig være nogle tidsfaktorer her, som er af betydning, men omvendt kan det jo heller ikke være sådan, at man den ene måned forpligter sig til at garantere en forsørgelse i forhold til en forælder for derefter kort tid efter ikke at være i stand til at opfylde denne forpligtelse. Vi har så i lovforslaget vedtaget adgang til at kunne inddrive en sådan garanti eller den økonomi, der er i den, og sikret, at myndighederne også er opmærksomme på, at der kan blive tale om en tilbagesendelse af den pågældende.

Så har mange været inde på – fru Pernille Frahm og også hr. Helge Adam Møller var lidt inde på det tidligere – forslaget om at forlænge tidsgrænsen, som er relevant i flere sammenhænge, bl.a. i relation til ægteskaber, fra 2 til 4 år. Det, der her er afgørende, er jo ikke forsørgelsesaspektet, det er ikke en række irrelevante ting og sager. Det afgørende er tilknytningen til Danmark, og man kan ikke sige, at fordi man har opholdt sig her i landet i 2½ eller 3 år og ellers har levet hele den øvrige del af sin tilværelse i et andet land, er tilknytningen til Danmark pludselig blevet langt, langt stærkere. Der kan være nogle enkelte undtagelser, som vi har peget på i lovforslagets bemærkninger. Der kan være dødsfald, der kan være hospitalsindlæggelse, der kan være fængsling, hvor ægtefællerne af gode og velbegrundede årsager ikke har mulighed for at leve i et fast samlivsforhold på en fast adresse. Men jeg må sige – også til andre ordførere, som har været inde i debatten om denne regel – at jeg vil advare meget stærkt imod i forbindelse med en sådan bestemmelse at have for mange dispensationsmuligheder. For hvis man har en 2-års-regel, en 3-års-regel eller en 4-års-regel med en masse dispensationsbestemmelser, vil jeg garantere for, at så vil det blive meget vanskeliggere at træffe afgørelser i disse sager. I forbindelse med et ægteskab, som opløses efter 3 år, vil der altid være nogle særlige omstændigheder af en eller anden karakter, må man gå ud fra. Derfor er der her typisk tale om et område, hvor regelfastsættelsen bør være meget klar, for at den kan håndhæves og administreres på en korrekt måde, og uden det giver anledning